

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	„ 0.60
Exterior	„ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, JANER 30 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y suscriptor-de fora y de la Capital, que al notar lo mes pes tit retard ó falta en l' envio del periodich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls suscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

SIGUEMHO

Avuy es lo dia que la catalanista "Rat-Penat", renova cumplint ab lo Reglament, son Consell Administratiu.

Tots los catalans que formém part d' ella, debém concorrer ab nostre vot á nomenar los que deuhén rellevar á sos iniciadors ó á dirloshi que continuhin en sos puestos issant mes encare si 's pot, nostra gloriosa divisa.

Fem desapareixer las rancúnias personals nascudas á la caló de qüestions baladís é inspirantnos ab lo mot sagrat de patria, enllassemnos com á bons al entorn de aquesta dolsa llar qual llunyanía tan greu nos sap.

Catalans: (no de nom) recordemnos que nostres avis deyan á sos reys "va-

lém tan com tú y junts mes que tú", pensém que valém com ells. com á homes; mes, per las conquistas alcansadas per lo progrés humá fins avuy y aborrim á aquells dels nostres, que no contents ab despreciarnos, escupan la cara de la mare patria negantse á passar per sa boca los típichs sons de nostra llengua, sino milló, tan bona al menos com totas las que 's parlan.

Siguém fermes en la lluita com som generosos en la pau; no importa que siguém poch, si á aquets poch 'ns animan sans propósitos. No podrém fer res avuy; però convensuts un dia de que la conseqüencia val mes que tot l'emperifollament social, uns y altres arribarém á fer quelcom pera que no 's pensi fora de Catalunya, que 'ls catalans 'ns doném vergonya de parlar catalá.

Al arribar á aquestas platjas, fill proscrit de la sort y fujitiu de la pátria perque homes que 'n eran fills l' endogalaban y la feyan desgraciada, trobí la teya de la discordia encesa entre 'ls fills d' ella, residents aquí. Un "Centro Catalá y una "Rat-Penat," disputant-se la representació del nom catalá; es á dir, dos fills de una mateixa mare, en lluita per probar quin dels dos era mes llegítim.

Dos fills d'una mateixa mare, que l'un s' avergonyia de dir que ho era puix se disfressaba ab ropatje castellá y l' altre ab lo cap alt desafiantlo, donantli la mostra de com se deu haber de respectar una mare.

Só poch partidari del cult exterior, perque dono mes valor al sentiment que á sas manifestacions: pero jamay voldré que los fills de una terra ahont las virtuts son exemplars, que los fills d'una terra que han sabut ser grans en totas ocasions, per l' aberració del esperit seu, vajjin á caurer en lo error de que l' amor á la patria pugamante nirse ocult posposantni un, que no té cap modo de ser ab lo per nosaltres vist y fet des nostre infantesa.

La patria que vol dir familia, que vol dir amor etern, no s' embruta ab l' alé de falsas protestas; aquell que está en lo cas de fer una cosa, no ha de dir jo ho faré, sinó que deu ferho sense dirho; veus aquí perque á ma arribada 'm fou mes simpática la "Rat-Penat" que lo "Centro Catalá".

Aquella, inspirada per lo que mes engrandeix al home com es lo tribut de veneració á la llar llunyana, rendia cult á tot lo que portaba aquell nom, fent excludió de lo demás sens despreciarho; aquet donantsen lo nom, se pagaba poch de lo de nostre Catalunya y com si fos terra que tot, fins sa parla, sas glorias, sas costums, tingués enmatllevadas desterraba nostre llengua del teatre perque.... sencillament perque una camarilla digué aquesta es nostre voluntat.

En bona hora que cada hu mani á "casa seva"; però en nom de la patria que envileixan y trepitjan, bó fora que

las barras del escut catalá y l' escut mateix desapareguessin també del local, com ha desaparegut de la escena nostra benvolguda parla.

Lo fill que ausent no tributa carinyós recort á sa patria, no diga que 's fill d' ella, milló li escaurá dir que no té patria.

Aquell que renega de la llengua qu' ha mamat, renega de sa mare; y l' home quan arriba en aquet cas, no deshonra aquí li ha dat lo ser, sino que 's deshonra á sí mateix.

M. CADENET.

COLABORACIO

Las elecciones d' avuy

Lo sigle XIX, es lo sigle de las ideyas: al plantejarse las que nos deixaren los filosofhs del XVIII, ne brotan de novas que deixan enrera aquellas, fins avuy tingudas per las millors. Nos venen aquestas reflexions, á propósit de l' acte que té que ferse avuy en la Societat catalanista *Rat-Penat*. És aquesta societat, la mes democrática y mes patriota de totas las espanyolas de Montevideo, per mes que sos fins sian exclussivament regionalistas.

La *Rat-Penat*, societat democrática per excelencia; puix que tots los seus afiliats tenen los mateixos drets y los mateixos debers, avuy celebra son Consell General ordinari pera nomenar lo nou Consell Administratiu que deu regirla durant l' any 1887.

Ara bé, lo Consell qu' avuy deu deixar son comés es, mes que lo Consell Administratiu, lo Consell de propaganda, lo Consell organitador qu' ha donat forma á l' ideya del *Rat-Penat*.

Nosaltres creyém, fundantnos en lo manifestat al comensament d' aquestas ratllas, que 'l que concibeix una ideya, no deu may portarla á la práctica éll mateix, puix que jamay podrá obtindre los fins que desitja de sa obra. L' historia nos ensenya aquesta veritat.

Considerant aixó mateix, nosaltres creyém, que lo Consell Administratiu que deu deixar son setial avuy, no deu tornar ha ésser reelegit, per mes que la Societat degui á n' éll la vida ab que conta, sino que, posat á la llista de socis passius, podrán los distingits membres que 'l componan, esser l' element de propaganda de la milloras que necessita la Societat, entre 'ls demés socis, puix, ells solament coneixen las reformas que necessita l' ideya social, y portaran l' apoyo moral que tota Comissió necessita pera fer marxá la Societat que dirigeix, apoyo que regoneixém ha mancat á lo Consell qu' avuy acaba.

Ardents partidaris del *Rat-Penat* recomanem á sos socis, que procurin triar d' entre nostres consocis los que per son patriotisme y sa voluntat pugan portar avant l' obra comensada.

UN SOCI DEL RAT-PENAT.

LO MEU MODO DE PENSAR

Encara que soch novici
y molt alt no dech cantar,
no puch menos que cridar
contra éix mon ahont reyna 'l vici.

Ja se jo que eixa es empresa
que requereix molt valor
mes per ferho 'm sobra cor,
voluntat rahó y ferma,

Y encar que ma ciencia es poca,
vaig empendrer 'm eix trevall
cantant clá, en que fassa un gall,
(com que escrich ab ploma d' oca.)

A Horaci Flach he llegit
y també á Cussé Pasqual,
veyent clar que cada qual
es de diferent partit.

No sé qui rahó tindrà;
mes jo encar que ab molta pena,
vaig á dir *la meva mena*
de manera de pensar.

Lo primer, diu que en la terra
tot es engany y mentida
y que mentres tinga vida
al vici vol fer la guerra;

Mentres que l' altre cansat
de tot aqueix rebombori,
se trova en lo Purgatori
sense haber fet cap pecat.

Un sols dupte se m' ocorra,
y are l' hi vull preguntá;
quan escrigui, no 'ns dirá,
si aquí dalt s' hi viu de gorra?

Per de més, crech lo que 'ns diu
que com á ca 'l sogre está;
¿pero qui 's pot conformá
anarhi sense un motiu?

Perque en vritat dona pena,
que tenint bona salut.
perque el mon es corromput
tinga un de fer quarentena,

Y tampoch no crech com cal
que allí estiguin tots plegats;
molts n' hi puján de corcats
y poden portar 'ls hi un mal.

¿Diu que son molt bons los aires?
no es necesari que ho probi;
pero si hi puja el microbi,
no 'n *petarán* poch ni gaires!

Quan en cambi, aquí, nosaltres
si algun barri está atacat,
nos queda la llibertat
de tocár el *dos* cap als altres.

Y además, fora un defici
com l' Horaci Flach ha dit,
que estant lo mon envilit
y premiantse sols lo vici,

Fent escarni á la virtut,
reynant sols la hiproressia
y veyent de día, en dia,
á tothom mes corromput,

No tinguessim ni 'l consol
de cridar per tot arreu
cara á cara, y ab la veu
forta, que 's senti de 'l Sol,

Que aixó no 's pot tolerar,
que aquell que passa algun mal
la cosa mes natural
es que l' han de castigar,

Y no fer lo que fan ara,
que el dolent, es lo premiat
mentres tant que el qu' es honrat
ni sols l' hi miran la cara.

Comprénch que es molta la carga
qué á sobre 'ns habém posat;

peró dirém la veritat
per mes que sempre es *amarga*.

Y si á algú l' hi cou la llaga
sentint lo que ara jo dich,
l' hi aconsello com amich
que calli y no siga plaga.

Que encar que sembli mentida,
lo dia té de arribar
que 's cambie 'l modo de obrar
y de costums y de vida.

Y allavoras la vritat,
veurém neta, pura y clara
y no viurá com fins ara
nostre pobre humanitat.

Y are que ja m' he esbrevat,
perque si no ho faig reventó,
reposo, y sembla que 'm sento
un xiquet mes aliviat.

Demanantloshi perdó,
(si es que darmel no 'ls sab greu)
perque sense el permís seu,
m' he ficat en la qüestió.

Y encar que jo no valch gaire
si es que en *algo* 'ls puch servir,
desde avuy tenen en mí
un amich:

Bernat Pescaire.

J. RIBAS.

UNA VISITA

A pesar de tot lo que he dit y continua-
ré dihent contra l' humanitat es á dir contra
los vicis de que adoleix, no aneu á creurer
per aixó que jo no tinga compassió dels mals
que l' afligeixen; molt al contrari, me condol lo
flagell que ara com ara está fentli tot lo mal
possible.

Poch amich de paliatius perque no m' agra-
da fer las cosas á mitjas vaig decidirme anar
á trobar lo dilluns passat al enemich del meu
mes gran enemich per dirnhi quatre de fres-
cas sinó alsaba l' estat de siti que va fer de-
cretar no fa molt dias.

La cosa era important, y en cassos idem
un ha de fer de tripas *corasson* com diuhen uns
altrès que tampoch son gaire amichs meus.

Me vaig vestir de frach, guant palla, tarot alt,
calsas acampanadas, ermilla de coló de gos
com fuig y corbata ab llistas vermelles. La
gran qüestió era aparentar (la moda) á fi de
decidí y dar mes valor á las paraulas, perque
per mes que sembli estrany, avuy valen ó no
segons lo ben ó mal vestida que vaji la per-
sona que las diu.

Ab aquest argument, contant un xich ab
ma mónita y ab lo que sembla un home que
va de sa casa á la de un altre conduhit per
un cotxo, me vaig trasladar á fer la visita de
que vos vaig á parlar.

La casa ahont anaba, no té número, ni es
en cap carrer, ni es tal casa; peró 'l *Simon*
(aquesta classe d'animals que son los que mes
se semblan al home) m' hi portá, guiat, per l'
instint que posseheixen tots los de sa raça.

Ja hi só; truco; un porté que no era com 'ls
que s' acostuman en las casas de senyós, m'
obra la porta y ab un signo 'm fá asseurer
damunt d' un bauch, que després de rebre
lo pés de ma flaca humanitat, me vaig ador-
nar que cap fusté hi habia tingut intervenció.

Era fet d' ossos.

Com ma visita era intempestiva, trech ma
targeta, que encara que os sembla estrany
també 'n gasto, per alló de que avuy no 's
comprén un home sense aquesta especie *de*
apèndice social, l' entrego al susdit porté... y
té, li vaig dir, dona aixó al teu amo y dígalí
que fassi per admétreme tan abiat com puga
á sa presencia.

Al mitj quart, era introduhit dins d' una
sala que no vos descriuré per que tots haureu
llegit alló que 'ns contan los romansos Ori-
entals de *Simbad el Marino*.

No hi ha habia ningú, y 'm vaig pendrer la
llibertat de seurer en un silló dels quatre que
hi habian.

Reinaba un silenci comparable al que 's nota
ans d' una tempestat en el mar tot en calma
tot repós, fins que contant ab ma impaciencia
segon deduhesch, perque ella 'm sobraba, s'
obra una trampa del pis y surt un personatge
que may acababa de ensenyarme las peus
per lo llarch qu' era. Una especie d' home y
mitj ó com si diguessim *un número mixto*.

Res de cumpliments; 'm mira, s' assenta, fa
un badall com aquells de gos de *pallissa* estirá

'ls brassos allarga las camas, y 's queda de fracció matemática que era, convertit en una X.

La mare naturalesa no l' havia molt ben contorneijat en quant á la fesomia. Nas de *bull-dog*, dents de *tauró*, orelles de burro y un front gros com lo cap; tal era 'l personatge ab qui me l' has tenia que haber.

—He rebut sa targeta senyor H. Flach.

—Servidor de vosté senyó....

—Microbi, Comis, Kockis Pastóris Ferranis del Ganges.

—Aquet nom es portugués vaig dir entre dents.

—Que se li ofereix?

—Pues, sencillament, venía per veurer com á *reporter* que só d' un senmanari que ab llengua catalana s' escriu aquí, sí vosté té intenció de permaneixer molt temps en aquesta ciutat. Com compendrà s' está fent célebre y á un home de sa talla un de la meua, vé obligat á seguirlo pas á pas; á saber á l' hora que s' alsa, á la que esmorsa, á la que surt á passeig, en fí á ésser convertit en una especie de satélit del seu cos. Lo públich s' interessa vivament per saber lo que fá, lo que diu y lo que pensa no mes que per curiositat, sab, y jo vinch á ser qui l' ha de posar en relació ab aquest públich.

—Ja entenç; de manera que vosté es un d' aquets que 's guanyan la vida escribint?

—No senyó no, ¡ca! s' erra; al contrari, la perdo, porque justament avuy es un ofici que no dona per viurer. Perteneix á la categoria de aquells *modos de vivir que no dan de vivir* de que 'ns parla 'n Larra.

—Ja; y donchs de que viu vosté?

—De la gloria, de la satisfacció, dels aplausos de mos admiradors etc. etc.

—¡Gloria, satisfacció aplausos! podria fer-me 'l favor de dir-me aquets oficis que son?

—No son oficis; son una especie de... com li diré jó... no 's pot definí, se sent, es com un somni ¡no ha somniat may vosté?

Ja veurá, certament he somniat; pero no tant que no vejés en un somni lo que realment era; vosté com home enlletrat deu tenir coneixement de lo que diuhen y han dit las figuras mes respectables de la ciencia y aixís coneixerá, sinó tot, gran part de lo que s' ha

escrit sobre la existencia y la no existencia de l' ánima, no es cert?

—Ja veurá may ha sigut aquet lo meu fort mes á mes quan altres cosas de pés m' han preocupat ab mes serietat.

—Digui, digui.

—Es molt llarch de contar y aixís espero que vosté 'm farà gracia per avuy d' una explicació que no 'l podria deixar satisfet per ma falta de preparació.

Si 'm permet ho aplassarem per un altre día comptan que faré pera que quedi plenament satisfet y convensut que discutir si som lo conjunt d' un compost y un simple ó bé un simple, solament es perdre lo temps. Avuy he vingut no mes á véurerlo á vosté... per que li diré jó... per pó que tinch de que ab tota l' habilitat que 'l caracteriza, no prengui la forma de *cuch* y no 's posi á elevarse á la millonéssima potencia en un raco dels meus budells.

—Vosté per lo vist creu en bruixas encara?

—No senyó no, res d' aixó; ¡si hi creyés ray! ellas podrian traurerme del apuro porque he sentit dir que en un moment donat previa una untura en tot lo cos se trasladan á centenars de lleguas lluny.

—En fi, vosté té pó; però de que? veyam.

—Ab franquesa; de vosté ja li he dit.

—Home 'm sembla que no soch tan lletj?

—No per aixó (adulemlo) sinó per lo que es.

—Miri: tot lo que s' ha dit de mí es una invenció. Fa tres anys qu' un ministre de 'n Cánovas volía de totas passadas que jo fos á Barcelona y la Junta de Galenos despres de buscarme per tots los racons de la ciutat, va envía á dir al tal ministre que lo qu' ell había vist no era á mí sinó la pérdua de la poltrona.

—Mes vosté no 'm negará que mes tart hi va anar.

—De rellogat; porque já 'l malehit de 'n Ferrán que 'm seguia la pista desde Italia y França, armat d' aquell dimoni d' instrument que fa veurer 'ls cabells com si fossen jarcias de barco, no 'm vá dá un punt de repos; sort tingui que 'ls de l' olla 'm defensaban.

—Quí vol dí?

—'L govern home; que 's ignocent vosté.

—Com s' enten aixó? Es á dir que 'l go-
bern 'l protegía.

—Y es clá que sí, per fer bullir mes l' olla.

—Donchs miri, aquí aixó no passa.

—¡Ah! no ho estranyo; d' aquella terra 'ls
castellans ja 'n diuhen la dels viceversas. No
obstant dech advertirli que lo mateix 's peca
per carta de mes, que de menos.

—Vol dir donchs.....

No, jo no vull dir res mes, sinó que tots
vostés ab l' afany d' omplir columnas de di-
ari estampan cada mentida que canta 'l credo;
adméten com á cert lo que temen; compa-
deixen 'ls mals d' un altre no per lo que ells
'l fan sufrir, sino per la pó de no sufrirlos vos-
tés y en fi, homes de rahó com se titulan, son
los que menos ne tenen. En la naturalesa tot
té sa rahó de ser y fins jo que só un flagell
tinch lo meu paper tan important com qual-
sevol altre.

Admesa la lluita per l' existencia, la meva
está en la legalitat com la de tots los sers;
lluito per la vida y tiro ma de l' element que
m' es mes favorable. De vostés depén defen-
sarse; tenen mes elements que jo, saben y po-
den com cap mes raça y feta la conquista de
tot lo inferior, empresonat com me tenen per
las cadenas de la ciencia, ni deuen esbarar-
se de ma presencia ni molt menos de 'ls
meus actes.

La *Pó*, com li dich, es la causa de la major
part dels mals; la precipitació filla d' ella, 'ls
aumenta y ab aquesta suma, jo 'l *microbi*, sub-
jugat y junyit á la ma férrea, d' un decen-
dent dels Almogavers, ja no só lo infinita-
ment petit sino que vinch á passar á la ca-
tegoría de lo infinitament gran.

Creguim á mí, la millor medicina es no tení
pó.

—Fa un badall com al entrar, estira 'ls
brassos com si acabés de fer un gran treball,
s' obra la trampa del pis y sens dirme adeu
desapareix de la sala.

Y aquí tenen vostés esplicada la vista que
vaig fer lo dilluns á casa 'l personatge de mes
nom del dia.

HORACI FLACI.

COSAS QUE AVUY M' HAN PASSAT

M' ha passat, perque he fet tart,
que 'm despatxa tranquil l' amo;
m' ha passat que hi rellicat
y cayent m' hi fet un nyanyo;
m' ha passat que d' un quart pis
m' han tirat un tros de trasto,
que si no porto 'l barret
no podria pas contarho;
m' ha passat que per dinar
m' hi tacat tot jo de caldo;
m' ha passat que en lo café
hi perdut un bastó ab ganxo;
m' ha passat que 'l meu amor
se m' ha tret de prop ab xascos
perque diu que m' aborreix;
m' han passat tants y tants cassos,
qu' hasta dich que m' han passat,
no ho creuán, dos duros falsos.

B. E.

NOVAS

Han mort á Barcelona don Pere Arús y
Guixart, pare del distingit escriptor y valent
regionalista don Rosendo Arús y Arderit que
va presidir lo *Meeting* del teatro Novetats lo
dia 25 de Juliol últim y lo florejat catalanista
don Joseph d' Argullol y Serra.

Segons nos diuhen de Catalunya ha mort
lo pare del distingit Dr. en Juame Ferrán.
Acompanyém al paysá y amich en lo just do-
lor per aquesta irreparable pèrdua.

PIFIAS

Segons informes que tenim, las eleccions
pera renovar la C. Directiva del *Centro Ca-*
talá, no omplenan los desitjos de los catala-
nistas, que trevallen pera que sia una veritat
lo nom que dita societat porta.

No estranyém que los verdaderament po-
den dirse fills de la *terra* estigan disgustats
de la Comissió qu' ha surtit elegida, puix, en

una Societat que los *que no tenen diners* no poden fer valer lo seu vot, la forsa de la *cantitat* guanya sempre á la forsa de la rahó y del patriotisme.

Es un insult á lo sigle XIX que 'n una societat de germans los que no tenen diners tingan qu' acatar las lleys y disposicions del afaavorits per la fortuna.

Lo nostre sigle vol ideyas de germanó, no privilegits de *capitals*.

Víctima de la enfermetat reinant ha mort l' apreciable y honrat Pau Vallés un dels homes de sentiments nobles, y un bon treballador.

Formaba part desde antiga data del coral del "Centro Catalá"

Pau en sa tomba.

VUYTS Y NOUS

Preguntant á un subjecte quina cosa en lo segle era mes fácil, respongué:—Aconsellar y rependre als altres, sense aprofitarse de consells ni de repressions.

Un cégo mólt graciós, acostumava á anar de nit per Madrit ab una llanterna, y preguntantli alguns de qué li servia aquella estravagancia, contestá:—No porto, senyors, aqueixa llum per veure á qui vé sino porque vegin á n' el que vá, per evitar d' aqueixa manera las empentas.

Treguérentli per broma á cert caballer en casa d' unas senyoras mólt discretas, en temps de Carnaval, un xicra de chocolate tan petita, que sols tenia la forma d' un óu de colomí, lo que vist per aqueix digué al patje:—Molt bona es la mostra; pórtim més de lo mateix.

Deya un discret que á los metjes ningú 'ls pot alabar ni vituperar; no 's póden vituperar avans de posarse en sas mans, porque no 's té experiencia de com obran, y no 's póden

alabar després de entregarse á ellas, porque ja no 's té vida.

Habent fabricat una cosa de gran luxu cert home á qui 's creya descendent de juheus, y havent posat en la portalada una cren de jáspi, li ficaren eixa sátyra:

Es propi de cassadors,
després de la cassa morta
posar la péll á la porta.

Aquell arxiu de virtuts y assombro de discreció, Santa Teresa de Jesús, deya:—Una cosa bona té 'l mon, qu' es no deixar que sian imperfects los sants.

Aconsellaba un bon pare al seu fill que anés á estudi; resistias aqueix, y preguntantli la causa de aquella novetat quant sempre hi anava voluntariament, contestá:—Senyor, que voleu fer: ahir assotaren al qu' estava á mon costat y no es just que veyent lo perill tan aprop dexi d' allunyarmen.

Un satyrich deya qu' en las Indias sols dos cosas hi havia conformes á las d' Espanya, qu' eran l' aigua benéyta y lo vinagre.

Glorianse un home de beure mólt sense emborracharse, li digueren:—No 't páguis d' una calitat que fins la tenen los burros.

Epigramas

Lo jeperut Joan Trepát,
va casarse ab la Roseta,
y á la pobre canalleta
renya sempre sens pietat;
y si acás élla 's permet
avisa 'l, diu tot seguit:
noya á mí desde petit
me han fet sempre anar molt dret.

B. P.

Parlaban sobre menjar
y vaig preguntá á l' Esteba;
¿Que t' agradan á tú 'ls naps?
y 'm respon—Hasta las pelas.

B. E.

TRENCA-CLOSCAS

PROBLEMA

Vaig preguntar l' altre dia á un dels que vénen prés-sechs, quants ne tenia y 'm va respondre: Si al número dels que tinch n' y afegeix altre tant, la meytat, lo ters, la quinta y la sexta part del mateix número y además quatre ne tindrà 100 justos. ¿Desitjaría saber quants prés-sechs tenia aquell venedor?

CAP CIGRANY.

XARADAS

A un estudiant digué un dia
un batxiller en *total*,
tingas mes *tres-quatre-quinta*
y no *prima-dos* en va.

CAMALLUENT.

✻

Tu no *prima-dos* com *tres*
y ho fas ab molta *tres-hu*
ets un *tot* que may ningú
t' ha pogut tractar per res.
Tens la *primera* molt bona;
pero ton *dos* es molt gros,
y diuhen que per talós
t' bastoneja la dona.

PAS PLUS

LOGOGRIFICH

- 1 2 3 4 5 9 7 8—Noms d' home.
1 6 4 3 5 6 7 8—Un general francés
5 4 5 6 7 8—Nom de dona
5 3 1 2 4—Moble doméstich
5 5 3 8—Una planta
7 3 4—Fracció de duro
7 6—Nota musical
4 3— " "

CAP CIGRANY.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior.

- 1—Ca-ta-lí
2—Car-re-te-ra.
3—Hu-la-no.
4—La llum.
5— 7 4 16 23 10
21 13 5 2 19
9 17 24 11 8
14 4 3 15 22
18 20 12 9 1

Han enviat solucions los ciutadants següents:

Totas:—Cap y Pota y Monserrat.

2, 3 y 4 Noy de Tona, Un viudo y Papanatas.

1, 2 y 4—Camalluent y Microbi; Cap Cigrany la 2.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

—Camalluent—Hi anirá l' problema.

—Martí Torres—Gracias per lo que 'ns envia. Lo 1301 sap? ja l' he cobrat.

Sortí afavorit ab 2 pessos, qual meytat vaig invertir comprant un quint del 6680. Avis per si trayém la grossa, ¡Ah! de l' altre meytat que vol que 'n fassa?

—Ribas Mas—Queda satisfet, estém esperant que tinga molts fills d' aquesta mena.

—Cap-Cigrany—Hi anirá lo que 'ns envia.

—Embaixaor—Ahont es vosté? ahont se fica que no 'l veyem ni 'l sentim? potse si que será vritat que ni té sombra!

—Papanatas, Un prómes, 'Trenca l' os y l' au de las anias; lo que vostes envian, per anarhi s' hauría de garbellar molt.

PAU SANJULIÀS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, variat y topogràfic

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Egidio 130º